UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kolmas jaosto)

20 päivänä tammikuuta 2011 *

Asiassa C-463/09,

jossa on kyse EY 234 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha (Espanja) on esittänyt 20.10.2009 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 25.11.2009, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

CLECE SA

vastaan

María Socorro Martín Valor ja

Ayuntamiento de Cobisa,

* Oikeudenkäyntikieli: espanja.

UNIONIN TUOMIOISTUIN (kolmas jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja K. Lenaerts sekä tuomarit D. Šváby, R. Silva de Lapuerta, E. Juhász ja J. Malenovský (esittelevä tuomari),

julkisasiamies: V. Trstenjak,
kirjaaja: A. Calot Escobar,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

– Espanjan hallitus, asiamiehenään F. Díez Moreno,

– Euroopan komissio, asiamiehinään J. Enegren ja R. Vidal Puig,

kuultuaan julkisasiamiehen 26.10.2010 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee työntekijöiden oikeuksien turvaamista yrityksen tai liikkeen taikka yritys- tai liiketoiminnan osan luovutuksen yhteydessä koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön lähentämisestä 12.3.2001 annetun neuvoston direktiivin 2001/23/EY (EYVL L 82, s. 16) 1 artiklan 1 kohdan tulkintaa.

2 Pyyntö on esitetty asiassa, jossa kantajana on CLECE SA (jäljempänä CLECE) ja vastaajana María Socorro Martín Valor ja Ayuntamiento de Cobisa (Cobisan kunta) ja joka koskee Martín Valorin irtisanomista.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Unionin oikeus

3 Direktiivillä 2001/23 on kodifioitu työntekijöiden oikeuksien turvaamista yrityksen tai liikkeen taikka liiketoiminnan osan luovutuksen yhteydessä koskevan jäsenvaltioiden

lainsäädännön lähentämisestä 14.2.1977 annettu neuvoston direktiivi 77/187/ETY (EYVL L 61, s. 26), sellaisena kuin se oli muutettuna 29.6.1998 annetulla neuvoston direktiivillä 98/50/EY (EYVL L 201, s. 88).

4 Direktiivin 2001/23 kolmannessa perustelukappaleessa todetaan, että ”on tarpeen huolehtia työntekijöiden suojasta sen varmistamiseksi, että heidän oikeutensa turvataan, kun työnantaja vaihtuu”.

5 Direktiivin 2001/23 1 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”a) Tätä direktiiviä sovelletaan yrityksen tai liikkeen taikka yritys- tai liiketoiminnan osan luovuttamiseen toiselle työnantajalle sopimukseen perustuvan luovutuksen taikka sulautumisen kautta.

b) Jollei a alakohdasta ja tämän artiklan jäljempänä olevista säännöksistä muuta johdu, tässä direktiivissä tarkoitettuna luovutuksena pidetään oman identiteettinsä säilyttävän taloudellisen yksikön luovuttamista, jolla tarkoitetaan pää- ja sivutoimisen taloudellisen toiminnan harjoittamiseksi järjestettyä resurssikokonaisuutta.

c) Tätä direktiiviä sovelletaan taloudellista toimintaa harjoittaviin julkisiin tai yksityisiin yrityksiin riippumatta siitä, tavoittelevatko ne voittoa. Tässä direktiivissä tarkoitettuna luovuttamisena ei pidetä hallintoviranomaisten uudelleenorganisointia eikä hallinnollisten tehtävien siirtoa hallintoviranomaiselta toiselle.”

6 Direktiivin 2001/23 3 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetään seuraavaa:

”Ne luovuttajan oikeudet ja velvoitteet, jotka johtuvat luovutuksen tapahtuessa voimassa olleesta työsopimuksesta tai työsuhteesta, siirtyvät tällaisen luovutuksen seurauksena luovutuksensaajalle.”

7 Direktiivin 2001/23 4 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetään seuraavaa:

”Yrityksen tai liikkeen taikka yritys- tai liiketoiminnan osan luovutus ei sellaisenaan ole peruste, jota luovuttaja tai luovutuksensaaja voi käyttää irtisanomiseen. Tämä säännös ei estä irtisanomisia työvoiman muutoksiin johtavista taloudellisista, teknisistä tai organisatorisista syistä.”

Kansallinen oikeus

8 Direktiivi 2001/23 on saatettu osaksi Espanjan oikeusjärjestystä kuninkaan asetuksen nro 1/1995, jolla on hyväksytty työntekijöiden asemasta annetun lain kodifioitu teksti (BOE nro 75, 29.3.1995, s. 9654; jäljempänä työntekijöiden asemasta annettu laki), 44 §:llä.

9 Työntekijöiden asemasta annetun lain 44 §:n 1 ja 2 momentissa säädetään seuraavaa:

”1. Yrityksen, liikkeen tai yrityksen itsenäisen tuotantoyksikön luovutus ei sellaisenaan päätä työsuhdetta; aikaisemman työnantajan työsopimukseen ja sosiaaliturvaan perustuvat oikeudet ja velvollisuudet siirtyvät uudelle työnantajalle, eläkkeisiin liittyvät sitoumukset mukaan lukien, sovellettavissa erityisissä säännöksissä säädetyin edellytyksin, ja yleisesti kaikkia sellaisia täydentävää sosiaaliturvaa koskevia velvoitteita noudattaen, joihin luovuttaja on sitoutunut.

2. Tämän pykälän mukaisesta liikkeenluovutuksesta on kyse silloin, kun siirto koskee sellaisen oman identiteettinsä säilyttävän taloudellisen yksikön luovuttamista, jolla tarkoitetaan pää- ja sivutoimisen taloudellisen toiminnan harjoittamiseksi järjestettyä resurssikokonaisuutta.”

10 Toledon maakunnan rakennusten ja tilojen siivousta koskevan työehtosopimuksen 14 §:ssä määrätään seuraavaa:

”Silloin, kun yritys, jossa siivouspalveluista vastaa toimeksisaaja, ottaa palvelun hoidettavakseen, se ei ole velvollinen jatkamaan sen henkilöstön työsopimuksia, joka suoritti näitä palveluja palvelusopimuksen tehneen yrityksen lukuun, jos se teettää siivoustyön omilla työntekijöillään. Sitä vastoin sen on otettava aiemman toimeksisaajan työntekijät palvelukseensa, jos se haluaa palkata uutta henkilöstöä kyseisen siivouspalvelun suorittamiseksi.”

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymys

11 Siivouspalveluja myyvä CLECE-niminen yritys teki 27.5.2003 Ayuntamiento de Cobisan kanssa sopimuksen kunnan koulujen ja muiden tilojen siivouksesta. Sopimuksessa ei kuitenkaan vahvistettu sitä, että asianomaisia siivouspalveluja suoritettaessa edellytettäisiin ”erityisten työvälineiden käyttöä”.

12 Martín Valor työskenteli tämän sopimuksen perusteella CLECE:n palveluksessa siivoojana 25.3.2004 lukien.

13 Ayuntamiento de Cobisa ilmoitti 9.11.2007 CLECE:lle aikomuksestaan sanoa irti tämän yhtiön kanssa tekemänsä sopimus 31.12.2007 alkaen.

14 CLECE ilmoitti 2.1.2008 Martín Valorille, että hänet oli otettu 1.1.2008 Ayuntamiento de Cobisan palvelukseen, koska kunta vastaa tästä lähtien asianomaisten tilojen siivouksesta itse. CLECE:n mukaan tämä johtui siitä, että Ayuntamiento de Cobisa oli Toledon maakunnan rakennusten ja tilojen siivousta koskevan työehtosopimuksen 14 artiklan nojalla tullut CLECE:n sijaan ja sille olivat siirtyneet kaikki pääasiassa kyseessä olevaan työsuhteeseen liittyvät oikeudet ja velvollisuudet.

15 Martín Valor tuli samana päivänä Ayuntamiento de Cobisan toimitiloihin, missä hänen ei kuitenkaan annettu suorittaa työtehtäviään. Myöskään CLECE ei ollut sijoittanut asianomaista mihinkään muuhun työtehtävään.

16 Ayuntamiento de Cobisa palkkasi 10.1.2008 työnvälitystoimiston välityksellä viisi työntekijää tilojensa siivousta varten.

17 Martín Valor nosti Juzgado de lo Social nº 2 de Toledossa CLECE:tä ja Ayuntamiento de Cobisaa vastaan kanteen, jossa hän vaati irtisanomisensa toteamista laittomaksi.

18 Juzgado de lo Social nº 2 de Toledo totesi 13.5.2008 antamassaan tuomiossa, ettei Toledon maakunnan rakennusten ja tilojen siivousta koskevan työehtosopimuksen 14 §:ää voitu soveltaa, minkä vuoksi Ayuntamiento de Cobisaa ei voitu haastaa vastaamaan asiassa asiavaltuuden puuttumisen vuoksi. Kyseinen tuomioistuin totesi lisäksi, että CLECE oli irtisanonut Martín Valorin laittomasti ja velvoitti mainitun yrityksen ottamaan asianomaisen henkilön takaisin palvelukseensa samoin ehdoin, jotka olivat voimassa ennen irtisanomista, tai maksamaan hänelle 6 507,10 euron suuruisen korvauksen. Kummassakin tapauksessa se velvoitettiin lisäksi maksamaan Martín Valorille ne palkat, jotka olivat jääneet saamatta.

19 CLECE valitti tästä tuomiosta 26.12.2008 Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Manchaan. CLECE vetoaa valituksessaan lähinnä siihen, että Ayuntamiento de Cobisa oli tullut sen sijaan Martín Valorin kanssa solmittuun työsuhteeseen Toledon maakunnan rakennusten ja tilojen siivousta koskevan työehtosopimuksen 14 §:n sekä työntekijöiden asemasta annetun lain 44 §:n ja valittajan mainitseman oikeuskäytännön mukaisesti.

20 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin esittää, että Tribunal Supremon (Espanja) 10.12.2008 antamalla tuomiolla yhdenmukaistetun oikeuskäytännön mukaan rakennusten ja tilojen siivouspalveluja koskevan työehtosopimuksen määräyksiä ei voida soveltaa palvelut ostaneeseen yritykseen, joka harjoittaa eri toimintaa ja joka

irtisanomalla siivousyrityksen kanssa tekemänsä sopimuksen päättää vastata itse tilojensa siivouksesta, koska palvelut ostaneen yrityksen ei voida katsoa kuuluvan kyseisen työehtosopimuksen soveltamisalaan.

21 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin pohtii tässä yhteydessä sitä, onko direktiivin 2001/23 1 artiklan 1 kohdan a ja b alakohdan soveltamisalaan katsottava kuuluvan sellainen tilanne, jossa kunta päättää hoitaa itse oman henkilökuntansa avulla eri tilojensa siivouksen, kun palvelujen suorittamisesta vastasi aiemmin siivousyritys sellaisen sopimuksen nojalla, joka on irtisanottu, kun palvelut ostanut kunta on ottanut palvelukseensa uutta henkilökuntaa näiden siivoustöiden hoitamiseksi ja kun rakennusten ja tilojen siivousalaa koskevaa työehtosopimusta, jossa määrätään työnantajan sijaantulosta tällaisessa tilanteessa, ei voida soveltaa kuntaan.

22 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin kysyy erityisesti, onko pääasiassa tehtävä päätelmät, jotka seuraavat direktiivin 2001/23 1 artiklan 1 kohdan a ja b alakohdan soveltamisesta, vaikkei Toledon maakunnan rakennusten ja tilojen siivousta koskevaa työehtosopimusta voitaisi soveltaa Ayuntamiento de Cobisaan ja vaikka tämä yksikkö onkin julkisoikeudellinen työnantaja, mikä merkitsee sitä, että sen työsuhteilla on Espanjan perustuslain 103 §:n 3 momentin mukaan tiettyjä erityispiirteitä.

23 Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha päätti tämän vuoksi lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:

”Onko sellaisen tilanteen, jossa kunta siirtää itselleen tai ottaa vastuulleen eri toimitilojensa siivoustoiminnan, jota aiemmin hoiti toinen yritys hankintasopimuksen

perusteella ja jota varten se palkkaa uutta henkilökuntaa, katsottava kuuluvan direktiivin 2001/23 1 artiklan 1 kohdan a ja b alakohdassa määriteltyyn direktiivin soveltamisalaan?”

Ennakkoratkaisukysymyksen tarkastelu

24 Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen kysymys koskee asiallisesti sitä, onko direktiivin 2001/23 1 artiklan 1 kohdan a ja b alakohtaa tulkittava siten, että direktiiviä sovelletaan tilanteeseen, jossa kunta, joka oli antanut tilojensa siivouksen yksityisen yrityksen hoidettavaksi, päättää irtisanoa tämän yrityksen kanssa tekemänsä sopimuksen ja toteuttaa siivouksen itse palkkaamalla tätä varten uutta henkilökuntaa.

25 Aluksi on todettava, että direktiivin 2001/23 1 artiklan 1 kohdan nojalla direktiiviä sovelletaan julkisiin yrityksiin, jotka harjoittavat taloudellista toimintaa siitä riippumatta, tavoittelevatko ne voittoa vai eivät.

26 Unionin tuomioistuin on tämän perusteella katsonut, että ainoastaan sillä perusteella, että luovutuksensaaja on julkisoikeudellinen oikeushenkilö, tässä tapauksessa kunta, ei voida sulkea pois, että kysymyksessä olisi mainitun direktiivin 2001/23 soveltamisalaan kuuluva luovutus (asia C-175/99, Mayeur, tuomio 26.9.2000, Kok., s. I-7755, 29, 33 ja 34 kohta sekä asia C-151/09, UGT-FSP, tuomio 29.7.2010, Kok., s. I-7591, 23 kohta).

27 Näin ollen se, että yksi pääasiassa kyseessä olevista henkilöistä on kunta, ei sellaisenaan ole esteenä direktiivin 2001/23 soveltamiselle.

28 Tämän jälkeen todettakoon, että direktiivin 2001/23 1 artiklan 1 kohdan a alakohdan mukaan direktiiviä sovelletaan yrityksen tai liikkeen taikka yritys- tai liiketoiminnan osan luovuttamiseen toiselle työnantajalle sopimukseen perustuvan luovutuksen taikka sulautumisen kautta.

29 Tältä osin on vakiintuneessa oikeuskäytännössä todettu, ettei tämän säännöksen sisältöä voida määrittää ainoastaan sanamuotoon perustuvan tulkinnan avulla. Direktiivin eri kieliversioiden välillä olevien erojen ja sopimukseen perustuvan luovutuksen käsitteen osalta toisistaan poikkeavien kansallisten lainsäädäntöjen vuoksi unionin tuomioistuin on tulkinnut tätä käsitettä riittävän joustavasti direktiivin tavoitteen saavuttamiseksi, eli kuten sen kolmannessa perustelukappaleessa todetaan, työntekijöiden aseman turvaamiseksi työnantajan vaihtuessa (ks. vastaavasti asia C-458/05, Jouini ym., tuomio 13.9.2007, Kok., s. I-7301, 24 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

30 Unionin tuomioistuin on siksi todennut, että direktiiviä 77/187, joka on kodifioitu direktiivillä 2001/23, voidaan soveltaa kaikkiin mahdollisiin tapauksiin, joissa liiketoiminnan harjoittamisesta ja yrityksen työnantajavelvoitteista sen työntekijöitä kohtaan vastuussa oleva luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö vaihtuu sopimusperusteisesti (ks. yhdistetyt asiat C-171/94 ja C-172/94, Merckx ja Neuhuys, tuomio 7.3.1996, Kok., s. I-1253, 28 kohta ja yhdistetyt asiat C-127/96, C-229/96 ja C-74/97, Hernández Vidal ym., tuomio 10.12.1998, Kok., s. I-8179, 23 kohta).

31 Unionin tuomioistuin on siksi katsonut, että direktiivin 77/187 soveltamisalaan voi kuulua tilanne, jossa toimitilojensa tai osan niistä siivouksen järjestämiseksi toiseen yritykseen turvautunut yritys päättää irtisanoa tämän toisen yrityksen kanssa

tekemänsä sopimuksen ja huolehtia jatkossa näistä töistä itse (ks. em. yhdistetyt asiat Hernández Vidal ym., tuomion 25 kohta).

32 Näin ollen ei voida suoralta kädeltä sulkea pois sitä, että direktiiviä 2001/23 sovelletaan tilanteessa, josta on kyse pääasiassa ja jossa kunta päättää yksipuolisesti irtisanoa yksityisen yrityksen kanssa tekemänsä sopimuksen ja toteuttaa itse siivouksen, jonka se oli tähän asti antanut tämän yrityksen hoidettavaksi.

33 Jotta direktiiviä 2001/23 voitaisiin soveltaa, luovutuksen on sen 1 artiklan 1 kohdan b alakohdan mukaan kohdistuttava työnantajan vaihtumisen jälkeen oman identiteettinsä säilyttävään taloudelliseen yksikköön.

34 Määritettäessä, säilyttääkö tällainen yksikkö identiteettinsä, on huomioitava kaikki kyseessä olevaa liiketoimea kuvaavat tosiseikat ja erityisesti se, millaisesta yrityksestä tai liikkeestä on kysymys, onko rakennusten ja irtaimiston kaltaista aineellista liikeomaisuutta luovutettu, minkä arvoinen aineeton omaisuus on luovutushetkellä ollut, onko pääosa henkilöstöstä otettu uuden työnantajan palvelukseen ja onko asiakaskunta siirtynyt liiketoiminnan mukana, sekä se, miten samankaltaista ennen luovutusta ja sen jälkeen harjoitettu liiketoiminta on ollut, ja vielä se, kuinka pitkän ajan tämä liiketoiminta mahdollisesti on ollut keskeytyneenä. Nämä seikat ovat kuitenkin ainoastaan osatekijöitä siinä kokonaisharkinnassa, joka asiassa on tarpeen, eikä niitä siksi saa arvioida erillisinä (ks. mm. asia 24/85, Spijkers, tuomio 18.3.1986, Kok., s. 1119, 13 kohta; asia C-29/91, Redmond Stichting, tuomio 19.5.1992, Kok., s. I-3189, Kok. Ep. XII, s. I-131, 24 kohta; asia C-13/95, Süzen, tuomio 11.3.1997, Kok., s. I-1259, 14 kohta ja asia C-340/01, Abler ym. tuomio 20.11.2003, Kok., s. I-14023, 33 kohta).

35 Unionin tuomioistuin on jo tätä ennen todennut, että taloudellinen yksikkö voi tietyillä toimialoilla toimia ilman, että sillä olisi merkittävää aineellista tai aineetonta liikeomaisuutta, joten tällaisen yksikön identiteetin säilyminen sitä koskevan luovutustoimen jälkeen ei lähtökohtaisesti voi riippua tällaisten omaisuuserien luovutuksesta (ks. em. asia Süzen, tuomion 18 kohta; em. yhdistetyt asiat Hernández Vidal ym., tuomion 31 kohta ja em. asia UGT-FSP, tuomion 28 kohta).

36 Unionin tuomioistuin on todennut, että siltä osin kuin tietyillä työvoimavaltaisilla toimialoilla yhteisen toiminnan piirissä pysyvästi työskentelevien työntekijöiden ryhmä voi muodostaa taloudellisen yksikön, tällainen yksikkö voi säilyttää identiteettinsä luovutuksen jälkeenkin, kun uusi työnantaja ei pelkästään tyydy jatkamaan kyseistä toimintaa vaan myös ottaa palvelukseensa sekä lukumääräisesti että pätevyyden osalta olennaisen osan siitä henkilökunnasta, jonka sen edeltäjä oli erityisesti osoittanut hoitamaan näitä työtehtäviä. Tällaisessa tapauksessa uusi työnantaja itse asiassa hankkii sellaisen eri osatekijöistä muodostuvan organisoidun kokonaisuuden, jonka avulla se voi jatkaa luovuttajayrityksen toimintoja tai tiettyjä toimintoja pysyvästi (em. asia Süzen, tuomion 21 kohta; em. yhdistetyt asiat Hernández Vidal ym., tuomion 32 kohta; yhdistetyt asiat C-173/96 ja C-247/96 Hidalgo ym., tuomio 10.12.1998, Kok., s. I-8237, 32 kohta; asia C-51/00, Temco, tuomio 24.1.2002, Kok., s. I-969, 33 kohta ja em. asia UGT-FSP, tuomion 29 kohta).

37 Tältä osin merkitystä ei juuri ole sillä, kuten edellä 31 kohdasta käy ilmi, onko olennainen osa henkilökunnasta otettu uuden työnantajan palvelukseen luovuttajan ja luovutuksensaajan välillä neuvotellun sopimusperusteisen luovutuksen yhteydessä vai perustuuko työntekijöiden palvelukseen ottaminen aiemman työnantajan yksipuoliseen päätökseen irtisanoa luovutettujen työntekijöiden työsopimukset ja uuden työnantajan tämän jälkeen tekemään yksipuoliseen päätökseen ottaa olennainen osa samasta henkilökunnasta suorittamaan samoja työtehtäviä.

38 Näin on siksi, että jos silloin, kun olennainen osa henkilökunnasta otetaan uuden työnantajan palvelukseen, direktiivissä 2001/23 tarkoitetun luovutuksen olemassaolo riippuisi yksin tällaisen palvelukseen ottamisen sopimusperusteisuudesta, direktiivin tavoitteena oleva työntekijöiden suojelu jätettäisiin kokonaan työnantajien tahdonvaltaan ja niille annettaisiin näin mahdollisuus kiertää direktiivin

soveltaminen jättämällä sopimus tekemättä luovutuksen kohteena olevien työntekijöiden oikeuksien turvaamisen vahingoksi, vaikka tämä turva taataan direktiivin 2001/23 3 artiklan 1 kohdassa.

39 Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan pääasiassa kyseessä olevan kaltaista siivoustoimintaa voidaan pitää työvoimavaltaisena toimintana (ks. vastaavasti em. yhdistetyt asiat Hernández Vidal ym., tuomion 27 kohta; em. yhdistetyt asiat Hidalgo ym., tuomion 26 kohta ja em. asia Jouini ym., tuomion 32 kohta) ja yhteisen siivoustoiminnan piirissä pysyvästi työskentelevien työntekijöiden ryhmä voidaan näin ollen muiden tuotannontekijöiden puuttuessa katsoa taloudelliseksi yksiköksi (ks. vastaavasti em. yhdistetyt asiat Hernández Vidal ym., tuomion 27 kohta). Yksikön on kuitenkin säilytettävä identiteettinsä kyseessä olevan luovutustoimen jälkeenkin.

40 Ennakkoratkaisupyynnöstä käy tältä osin ilmi, että Ayuntamiento de Cobisa on hoitaakseen itse koulujensa ja tilojensa siivoustoiminnan, jonka se oli aiemmin antanut CLECE:n hoidettavaksi, palkannut uutta henkilökuntaa ottamatta palvelukseensa CLECE:n näihin tehtäviin aiemmin osoittamia työntekijöitä tai käyttöönsä mitään muutakaan tämän yrityksen aineellista tai aineetonta liikeomaisuutta. Siksi ainoa CLECE:n harjoittaman toiminnan ja töiden, jotka Ayuntamiento de Cobisa otti itse hoitaakseen, välinen yhteys muodostuu kyseessä olevan toiminnan kohteesta eli tilojen siivoamisesta.

41 Pelkästään sen perusteella, että CLECE:n ja Ayuntamiento de Cobisan harjoittama toiminta on samankaltaisia tai jopa täysin samanlaista, ei voida katsoa, että taloudellinen yksikkö on säilyttänyt identiteettinsä. Näin on siksi, ettei yksikön voida katsoa muodostuvan pelkästään harjoitetusta toiminnasta. Yksikön identiteetti muodostuu useista toisistaan erottamattomista seikoista, kuten sen henkilökunnasta, johdosta, työn organisoinnista tai toimintatavoista taikka sen käytössä mahdollisesti olevista tuotantovälineistä (ks. vastaavasti em. asia Süzen, tuomion 15 kohta; em. yhdistetyt asiat Hernández Vidal ym., tuomion 30 kohta ja em. yhdistetyt asiat Hidalgo ym., tuomion 30 kohta). Pääasiassa kyseessä olevan kaltaisen taloudellisen yksikön identiteetti,

joka perustuu olennaisella tavalla työvoimaan, ei voi säilyä, jos luovutuksensaajaksi katsottu taho ei ole ottanut palvelukseensa olennaista osaa sen henkilökunnasta.

42 Tästä seuraa – tämän kuitenkaan rajoittamatta mahdollisten kansallisten suojelusäännösten soveltamista –, ettei pelkästään se, että Ayuntamiento de Cobisa on pääasiassa ottanut itse hoitaakseen siivoustoiminnan, joka oli aiemmin annettu CLECE:n tehtäväksi, sellaisenaan riitä osoitukseksi siitä, että kyseessä olisi direktiivissä 2001/23 tarkoitettu luovutus.

43 Näin ollen esitettyyn kysymykseen on vastattava, että direktiivin 2001/23 1 artiklan 1 kohdan a ja b alakohtaa on tulkittava siten, ettei direktiiviä sovelleta tilanteeseen, jossa kunta, joka oli antanut tilojensa siivouksen yksityisen yrityksen hoidettavaksi, päättää irtisanoa tämän yrityksen kanssa tekemänsä sopimuksen ja toteuttaa kyseisten tilojen siivouksen itse palkkaamalla tätä varten uutta henkilökuntaa.

Oikeudenkäyntikulut

44 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (kolmas jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

Työntekijöiden oikeuksien turvaamista yrityksen tai liikkeen taikka yritys- tai liiketoiminnan osan luovutuksen yhteydessä koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön lähentämisestä 12.3.2001 annetun neuvoston direktiivin 2001/23/EY 1 artiklan 1 kohdan a ja b alakohtaa on tulkittava siten, ettei direktiiviä sovelleta tilanteeseen, jossa kunta, joka oli antanut tilojensa siivouksen yksityisen yrityksen hoidettavaksi, päättää irtisanoa tämän yrityksen kanssa tekemänsä sopimuksen ja toteuttaa kyseisten tilojen siivouksen itse palkkaamalla tätä varten uutta henkilökuntaa.

Allekirjoitukset